

[Handelsministeren.]

for større offentlighed. Jeg har udtrykt sympati for, at det kan drøftes, om regnskaber skal kunne hemmeligholdes i det hele taget. Det vil jeg gerne drøfte i den nordiske sammenhæng, når vi ser, hvad der kan komme ud af det.

Der kan også drøftes for de selskabers vedkommende, som i dag offentliggør deres regnskaber, om den form, hvorunder de offentliggøres, er tilstrækkelig. Det er den i mange tilfælde ikke, og jeg har indtrykket af, at der i mange moderne selskabsledelser er ved at komme en helt anden og ændret indstilling til dette forhold, nemlig at man ser værdien af selv at lægge ryg til, at man på mere omhyggelig måde redegør for selskabet. Jeg har selv brugt det udtryk, at medens man tidligere har haft interesse for alene at markedsføre selskabets produkter, så er der en større interesse for også at markedsføre selskabet som sådant over for offentligheden, over for eventuelle interessenter.

Det, jeg er bange for ved lovforslaget, er, at vi her river en detalje løs, en ikke uvæsentlig detalje, men dog en detalje. Der er masser af andre spørgsmål, der, som jeg allerede har sagt, er mindst lige så påkrævede.

Hvis man gik ind for disse tanker her, måtte det påhvile mig at udstede en eller anden form for regulativ for, hvorledes regnskabsformen skulle være. Jeg ville her gribe ud i det blå og måtte uvægerlig kunne komme til at gribe galt, således at det, vi senere blev enige om på nordisk hold, medførte ændringer her i landet igen.

Selv med sympati for større offentlighed er det jo — det var hr. Helge von Rosen inde på — ikke tilstrækkeligt at udtrykke ønsket om fuld offentlighed, for der er også andre interesser at varetage, deriblandt selskabernes forhold til udenlandske konkurrenter. Det er f. eks. i alt fald et spørgsmål, der er sat en vis tvivl ved, om der skal være kategorisk pligt til altid at oplyse årsomsætningen. Det kan i alt fald for visse selskaber være af ret stor betydning, at den ikke offentliggøres. Det har været debatteret i aktieselskabslovskommissionen, og jeg tror, hr. Poul Dam også ved, at der dér har været delte meninger. Jeg har ikke foregribet min mening i nogen henseende i

denne sag, men jeg vil gerne have et fyldigere og mere komplet materiale til rådighed.

Jeg skal om en anden ting sige, at antallet af selskaber med over 5 mill. kr. i aktiekapital så vidt jeg ved kun er et par hundrede her i landet, og hvis man går ned til 2 mill. kr., bliver det antagelig yderligere ca. 500 selskaber. Jeg vil pege på over for ordføreren for forslagsstillerne, hr. Poul Dam, at jeg finder det også uheldigt at indføre bestemte grænser. For det forhold, at der er indført en bestemt grænse for en bestemt yderligere offentliggørelse, vil uvægerlig have sin indflydelse på overvejelser omkring en aktiekapitalsudvidelse — et forhold, som ikke burde spille nogen rolle i den henseende dér. Derfor så jeg for mit vedkommende helst rimeligt ensartede regler, og skal der være 2 sæt regler, måtte det være ét sæt regler for dem, der ønsker deres papirer noteret på børsen og dermed bringer dem frem i en større offentlighed, og et andet sæt regler for dem, der ikke ønsker denne forhandlingsform for deres papirer.

Men som sagt: uanset en vis sympati for de tanker, forslagsstillerne har lagt for dagen, er det min holdning, at det ikke bør trækkes ud af de forhandlinger, som foregår på nordisk plan, og som jeg ikke har skygge af interesse i at forhale, men tværtimod gerne havde set afsluttet for længst, således at man kunne have kommet i gang med det meget store arbejde, det bliver at få gennemført en moderne aktieselskabslovgivning her i landet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg vil gerne sige til handelsministeren, at jeg har bestemt heller ikke noget ønske om at forhale de nordiske forhandlinger. Med det tempo, der er i nordiske forhandlinger, er der for øvrigt ingen grund til at gøre nogen særlig indsats for at forhale dem yderligere. Det går langsomt nok endda.

Handelsministeren sagde det meget rigtige, at ét er søkort at forstå, et andet skib at føre. Det er så sandt, som det er sagt. Men forholdet i øjeblikket er jo det, at søkortene ikke engang foreligger, at de ansatte f. eks. ikke ved tilstrækkeligt, men kun i nogle tilfælde ved noget om deres virksomheders økonomi, at offentligheden i mange tilfælde ikke ved det, altså at man